Като бронце толкоз лъскаве –
Кой се на вратите е отде?
Идеше турци – вий сурци
Да ви конци, коте овце
Кибсер да се защитите.
Кий сме ескърнали ръжд.
И при поех се пак бодре,
Мрадненъ ли на нъкъде
Трепнеше и самъ шумиш:
„О сега пак на къдъ!“..
Не видяли още нищо
Женевско, лъжерско, писъкъ, бъкъ,
Всекой тича, вика, ище
Да се скрие задъ качака
Кий дойдроми за ухо ги,
Кий тръй да се плашиш?
Да ви сранела пъдари?
А къдъ съ вашиш?
Дъ да земемъ ний качаци
За всекого едного?
Дъ съ вашиш юнаци –
Отъ чени сърца коч!
Щомъ дой дозме, – окачиха
Зе сричура сабите,
Но на бой се не явиха,
Търтиже да грабнеш.
Вакренъ гост е, – дъ ви води?
Ходиш по вратите..
Дойде тъсно и тогази:
Що ли не отбранишъ!
На орлъкъве да се бием
Да се защищаваме –
Кий го земаше и крийше
И го претродаваше.
Дъ орлъкъве? че дъ го!
Дайте друго пъкъ тогазъ
На търговщина и него
Преобърнаше на власт.
Зимали сте все за пиячка
За печала и за кърч.

ГРАДСКА БИБЛИОТЕКА